

joulust kolmekuningani jo enne ristiusko
wägga pühhad päwad. Nenda panniwad
saksagirahwas hilja wast ifka needsammad
päwad wägga tähhele, sest et arwasid, et
sedda möda, kuida igga päwa ilmad nende
kahhe pühha wahhel juhtuwad ollema, nen-
dasammoti ka igga kohhase kuu ilmad pea-
wad tullesma. Sellega se tühhine marahwa
usk ühte lähhäb, kui ütlewad: Kui joulo öse
tähti taewas, siis nored lojuksed siggiwad;
kui rähmane, siis näitab wilja woet; kui kól-
le, siis keik ässi waene. Agga keik nisuggu-
sed arrud on wägga eksitajad, egga olle neid
kindlaid tähti ollemas, kust ettearwata ja
kulutada, mis tullewad päwad sawad toma;
sest Jummal on keik tullewad asjad inui-
messe silma eest warjule pannud.

Nenda tahhawad ka need mängitoad,
mis weel Rootsi wallitsusse wiimsel aial,
liati Leänemaal, Martist Jouloni ja ülle

sedda aegagi peti, pohja ma rahwa joulude
jäljed olla. Noor rahwas, tüdrukud, poisid
tulliwad, kus surem lubba küllas olli, omma
parremas ehtes ja ridis õhto kokko, tantsi-
sid ja möllasid pole ö, löiwad passi, mis
weelgi üks neid joulo mängisid on, ja kui
neil olli õllut, siis ka üllemära joiwad, ja
teggiwad muudki wallatust, mis nimmeta-
matta jägo, kunni need mängitoad kõhto
polest koggoni ärrakeeldi.

Et marahwas joulo sealihha armastawad
sua, segi tulletab mele Rootsi rahwa enne-
muistsed äbbausso kombes. Sest jouluks
numasid ühhe sure orrika, pannid koggodus-
ses käd joulo aial temma selja peäle, om-
ma kuningale sellega truust ja sannakuul-
mist tootades, tapsid pärrast orrika ohwiriks
äbbajummalattele, kellele ka wilja, leiba, ja
muud sömawarra anniks töid; agga orrika